

faa i Henseende til de Erklæringer, Ministeriet tidligere har givet og givet nok saa ofte om, at det ikke vil eller kan modtage som Sa noget Samtykke, hvortil der var knyttet Betingelser om Forandringer eller om Løfter om Forandringer i Udkastet, ogsaa derom har Ministeriet nægtet at sige hvorfor? Forgjæves have vi spurgt Ministeriet om, hvad det skulde være for Grunde, der vare skjulte for vore Dine; forgjæves have vi spurgt derom; det har ikke alene nægtet at sige os noget Saadant, men det har sagt os, at det med Flid undlod det, da det maatte overlade til Enhver af os, efter hvad det havde sagt eller ikke sagt, at slutte os til eller gjætte os til dit, som vi selv vilde. Da der nu ikke for mig ligger Andet for, og da jeg ikke kan stemme for mit eget Vædringsforslag, skjøndt det indeholder det redeligste og, jeg tør sige, det brugeligste Ja, uden i Ministeriets Dine at stemme Nei, saa kan jeg naturligtvis ikke sige andet end Nei, og der ligger da, saavidt jeg kan skjønne, ikke Andet for, end at see den Stilling stivt i Dinene, hvori jeg kom og hvori Thinget vilde komme, isald det fulgte mit Raad, nemlig: at sige Nei. Det høitærede Ministerium, som slet ikke har villet sige os Noget om Grunden til, at det ikke vilde tage imod et betinget Ja, har derimod sagt os en heel Deel om det Farlige og Frygtelige, der skulde være for os ved, under nogen Omstændighed, at sige Nei, saa at det jo har udstrakt Neiet til alle betingede Jaer, saa det har stræbt paa alle mulige Maader at gjøre os bange for at sige et Nei, altsaa ogsaa at sige et betinget Ja, der af det agtes lige med et Nei. Jeg har meget roligt og, saavidt jeg kan skjønne, modent overveiet, hvad der var sandt i det, Ministeriet har sagt. Jeg har allerede sagt, hvad jeg ogsaa idag vilde sige, at det vistnok efter Omstændighederne vilde være en meget betænkelig Sag for Thinget, at svare Nei paa det Trin, hvor vi desværre nu ere komne; jeg har tillige sagt, at jeg troer, at Ministeriet vil ogsaa have Grunde nok til ikke gjerne at faae et Nei, Grunde nok til at ville modtage ethvert betinget Ja, som paa nogen Maade kunde bruges, ethvert saadant, der ikke efter deres Anskuelser trængte dem ud af den Stilling, de havde indtaget. Jeg har sagt fra Begyndelsen

af, at jeg virkelig meente, at det var gaaet i Dødsbølge paa denne Rigsdag, at det stærke Tryk var omtrent lige stærkt paa begge Sider, og jeg skal nu tage mig den Frihed at sige baade Thinget og Ministeriet, hvorledes jeg er kommen til den Slutning. Jeg har, som Ministeriet tilraaede os Alle, gjættet saa godt jeg kunde, eller rettere, jeg har sluttet fra det Beskjendte til det Ubeskjendte, som var den eneste mulige Fremgangsmaade. Jeg er altsaa gaaet ud fra den Kjendsgjerning, som vi jo paa begge Sider indrømme og nødes til at indrømme, at der staaer i § 5 af Grundlovsbestemmelsen, at Grundlovsindskrænkningen træder i Kraft, — det være mig tilladt at gjentage, hvad her staaer — enten naar den danske Rigsdag, efter at være bleven bekendt med den Fællesforfatning, som Kongen i Genhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 allernaadigt maatte agte at lade udgaae, beslutter, at disse Grundlovsbestemmelser skulde træde i Kraft samtidigt med Fællesforfatningen, eller naar en Forsamling, bestaaende af Afsendinge fra Monarchiets forskjellige Dele, sammensat efter et Forhold, som svarer til det, der er fastsat for Storrelsen af de enkelte Statsdeles Bidrag til Statsfornödenhederne, og valgt for Kongerigets Andeel, enten efter den for samme bestaaende Valglov eller af den danske Rigsdag, idetmindste 60, $\frac{1}{3}$ af Landsthinget og $\frac{2}{3}$ af Folkethinget, blandt vedkommende Things egne Medlemmer, — har forenet sig med Kongens Regjering om en, i Genhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, affattet Fællesforfatning, og denne af H. S. Majestæt Kongen er bleven ophøiet til Lov. Denne Kjendsgjerning gaaer jeg ud fra, det er den alene; vi kunne ikke være uenige om, at der her af Rigsdagen er foreslaaet to Kaar, hvorunder Regjeringen paa en lovlig Maade kunde komme til en Fællesforfatning, under hvilken Grundlovsindskrænkningen skulde træde i Kraft, to lovlige Maader, og kun disse to; det var, hvad Rigsdagen havde foreslaaet. Vi vide, at, forinden noget af disse Kaar, af disse saakaldte Alternativer blev valgt, forsøgte det forrige Ministerium at skabe et tredie Alternativ; det forsøgte at skabe et saadant, og, dersom det ellers kunde kaldes et lovligt, saa stod det aabenbart i dets Magt. Det